

TER BORCH'S BRIEFSCHRIJFSTER (MAURITSHUIS).

Bij het betreurd uiteenvallen der vermaarde Amsterdamsche familie-verzameling, waardoor, in het afgelopen jaar, aan de hoofdstad een goed deel van haar geestelijken luister voor immer ontging, kon dit picturaal kleinood wel geen passender toevlucht vinden dan in 's Lands keurkabinet van oude schilderkunst in Den Haag, dat het, dank zij de mildheid van Sir Dr. Henri Deterding, mocht verwerven. Na ter Londensche tentoonstelling te hebben bijgedragen tot de handhaving van onzen nationalen schilders-roem, heeft het dan nu, sinds eenigen tijd, zijn plaats in het Mauritshuis ingenomen, een uitgelezen plaats, in het midden van een wand, op heel gelukkige wijze geflankeerd aan de eene zijde door een delicaat strandgezicht van Adriaen van de Velde, aan de andere door een zon-overgoten landschap van Potter.

In dit schilderij van bescheiden afmetingen (h. 38, b. 29 c.M.) hebben een even feillooze als gracelijke teeken-virtuositeit, een meesterlijk beheerschte penseeltechniek, een tot het uiterste verfijnd kleurgevoel, dat wonderschoon-harmonische opeenvolgingen van de heerlijkste tonen schiep, en een volmaakte stofweergave zich vereenigd tot een volledigen triomf over de materie en de alledaagschheid van een simpel gebeuren. Lichtelijk gebogen boven een eikenhouten tafel, zit een meisje of jonge vrouw een brief te schrijven in haar slaapvertrek. Van verrukkelijk rijke kleur — een mengeling van zacht-fraise en zalm-rose — is het jakje met de ruime mouwen, waarboven, in teedere lijning en in volkomen duidelijk verloop der vormen, hals en boezem opblanken. Rozig zijn de ronde wangen van het blonde, maagdelijke kopje, waarlangs, bij het door krullen bedekte linker oor, aan een lus van blauw lint een groote, waterheldere parel afhangt. Blank en rimpelloos is het hooge, door het blonde haar vrijgelaten, voorhoofd, zilverig-blank is het aan het jakje nog juist even ontsnappende hemd, rose-blank de op tafel liggende linkerhand, die het witte folio-briefpapier vasthoudt, roziger nog van tint de rechter, die, met sierlijke buiging van duim en wijsvinger, de witte schrijfveder stuurt. Deze aansluitende reeks van zacht-bloeiende en teeder-blanke tinten is begrensd en vastgezet tusschen het, achter de figuur omhoogrijzend, donker-bruin bedgordijn en den onder de tafel uitplooienden wijden, zwarten rok, waartegen het roode stoelkussen als vuur opvlamt. In kleur en vorm teekent de donkere heime-lijkheid van het statieuse gordijn zich wel-onderscheiden af tegen het weer belangrijk donkerder, aan Ter Borch's interieurs veelal eigene, egale fond. De linkerhoek van den voorgrond wordt ingenomen door een van de tafel weggeschoven, kleurrijk Smyrnaesch tapijt, waarachter een tinnen inkt-stel, in matten toon en modeste glanzen, naar het duister van den achtergrond terugwijkt.